

Nieuwsbrief PFR Updates - Nummer 15, 2013

Nummer 15, 2013

Redactie: W.M. Schrama, L. Hu, M. Jonker, M. van der Leeden en J. Tigchelaar.

INHOUDSOPGAVE

Rechtbank

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2013:1964](#) 22-05-2013

Uitspraken zonder ECLI

[Europees Hof voor de Rechten van de Mens](#) 18-06-2013

R.M.S./Spanje

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

[- onbekend -](#)

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

[Europees Hof voor de Rechten van de Mens](#) 07-05-2013

Sabine Boeckel en Anja Gessner-Boeckel/Duitsland

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

[Europees Hof voor de Rechten van de Mens](#) 16-05-2013

Garnaga/Oekraïne

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

[Europees Hof voor de Rechten van de Mens](#) 28-05-2013

Eremia/Moldavië

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

[Europees Hof voor de Rechten van de Mens](#) 18-06-2013

Sophia en Doris Povse/Oostenrijk

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

[Europees Hof voor de Rechten van de Mens](#) 18-04-2013

Ageyevy/Rusland

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

RECHTSPRAAK

Verzoek om nietigverklaring van het huwelijk op grond van bigamie afgewezen. Guamees echtscheidingsvonnis toch erkend, ondanks dat de rechtbank te Guam geen rechtsmacht toekwam

Het eerste huwelijk van de vrouw werd op de Filipijnen gesloten. Twintig jaar later werd dit huwelijk op Guam door echtscheiding ontbonden. In Nederland trouwt de vrouw vervolgens met haar tweede man. Jaren later is het eerste huwelijk van de vrouw door de Filipijnse rechtbank nietig verklaard. Helaas is ook het tweede huwelijk van de vrouw geen lang leven beschoren. De man wil scheiden en verzoekt zijn huwelijk met de vrouw nietig te verklaren. Volgens de man was de vrouw ten tijde van de huwelijksvoltrekking nog gehuwd met haar eerste echtgenoot, aangezien het Guameese echtscheidingsvonnis op de Filipijnen niet wordt erkend. De man stelt zich op het standpunt dat dit echtscheidingsvonnis in Nederland evenmin kan worden erkend, omdat de echtscheidingsbeslissing niet is verkregen na een behoorlijke rechtspleging en de rechtbank te Guam geen rechtsmacht toekwam (artikel 10:57 BW). Erkenning van het Guameese echtscheidingsvonnis zou bovendien in strijd zijn met de Nederlandse openbare orde (artikel 10:59 BW). Nu partijen ten tijde van de huwelijksvoltrekking niet voldeden aan de vereisten van artikel 1:33 BW, moet het huwelijk van partijen volgens de man nietig worden verklaard.

Naar het oordeel van de rechtbank is het echtscheidingsvonnis van de rechtbank te Guam in Nederland voor erkenning vatbaar. De rechtbank constateert weliswaar dat de Guameese rechtbank geen rechtsmacht toekwam ter zake van het echtscheidingsverzoek, maar acht dit gebrek voor herstelbaar vatbaar op grond van artikel 10:57 lid 2 BW. Volgens de rechtbank is genoegzaam gebleken dat de toenmalige echtgenoot van de vrouw instemde met de huwelijksontbinding. Hij was destijds immers degene die het echtscheidingsverzoek indiende. Daarnaast deelden de gewezen echtelieden destijds samen één advocaat en hadden zij de over de vermogensrechtelijke gevolgen van de echtscheiding reeds afspraken gemaakt. De erkenning van het Guameese echtscheidingsvonnis is volgens de rechtbank, anders dan de man betoogt, niet in strijd met de Nederlandse openbare orde.

Nu het echtscheidingsvonnis van de rechtbank te Guam in Nederland wordt erkend,

concludeert de rechtbank dat de vrouw ongehuwd was toen zij met de man in het huwelijksbootje stapte. Een grond voor nietigverklaring van dit huwelijk ontbreekt derhalve. Het verzoek van de man wordt afgewezen.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 22-05-2013

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2013:1964

Zaaknummer: CO5237191

Wetsartikelen: 10:57 BW, 10:59 BW en 1:33 BW

RECHTSPRAAK

R.M.S./Spanje

Spaanse bureau jeugdzorg en kinderrechter vallen door de mand

Het kind G. wordt opgevoed in een groot gezin, waarvan zijn moeder (klaagster) en haar partner, zijn grootmoeder, de broer van zijn grootmoeder en twee broertjes deel uitmaken. Moeder leeft van de verdiensten van haar werk als arbeidster in de olijfgaard van haar moeder. Zij verdient er niet veel mee. Als het kind nog geen vier jaar is wendt ze zich tot het bureau jeugdzorg in Grenada en vraagt om hulp met een baan, voeding en een woning. Dezelfde dag wordt G. opgepakt en bij andere mensen geplaatst. Moeder is zo overstuur dat een ziekenhuis opname nodig is. Moeder wendt zich dagelijks tot de sociale dienst, maar mag het kind niet zien. Als het EHRM zich buigt over moeders klacht dat artikel 8 EVRM is geschonden heeft ze het kind sinds 2005 niet gezien en woont het kind allang bij perspectief-biedende ouders. Het is al vaste rechtspraak van het EHRM dat de uithuisplaatsing van een kind uitsluitend vanwege de materiële omstandigheden (armoede) van de ouders terwijl er geen sprake is van mishandeling of verwaarlozing, een schending van artikel 8 EVRM met zich brengt. Uit artikel 8 EVRM vloeit voort dat de autoriteiten de ouders moeten helpen (EHRM 26 oktober 2006, nr. 23848/04 (Walla en Wallova/Tsjechië). Vernieuwend aan deze zaak is dat het EHRM specifiek ingaat op de manier waarop 'het dossier' is opgebouwd en op de rol van de kinderrechter. De enige grondslag voor de uithuisplaatsing, de permanente ontzegging van contact tussen moeder en kind en de plaatsing van het kind – nota bene binnen een maand – bij andere mensen (die een zwembad hadden) was opgenomen in een rapport van een maatschappelijke werkster opgesteld op 4 oktober 2004. In dat rapport werd gerept over het 'ongepast en respectloos gedrag' van de moeder in het ziekenhuis waar zij opgenomen was, omdat de uithuisplaatsing van haar kind haar overstuur had gemaakt. Het rapport noteert dat moeder niet weet waar haar kind is opgenomen en hier continu naar vraagt. Moeder zou van de sociale diensten 'wat geld' krijgen. Een half jaar later neemt het bureau jeugdzorg Grenada het besluit dat het kind 'verlaten' is. De informatie in het rapport van 4 oktober 2005 werd daarbij klakkeloos overgenomen. Het EHRM laakt de 'mechanische' wijze waarop de informatie in het rapport tot het einde van het traject (uithuisplaatsing, ontheffing en voortraject adoptie) telkens werd overgenomen. Het EHRM oordeelt eveneens dat de broer van de grootmoeder (hoofd van het groot gezin waarin het kind werd grootgebracht, een man

van maatschappelijk aanzien (advocaat) en kandidaat als netwerk-pleegouder) bij de procedure betrokken had moeten worden. In de procedure over 'beschikbaarstelling van het kind voor adoptie' (een soort ontheffingsprocedure), waar de opvoedkundigheid van de moeder in geding was, verwierp de kinderrechter een door de moeder ter zake ingebracht deskundig advies. De kinderrechter had echter zelf deskundig en actueel advies moeten inwinnen over de opvoedingsvaardigheid van moeder, oordeelt het EHRM. De kwetsbaarheid van de moeder noch de ontwikkeling van haar financiële sinds de uithuisplaatsing heeft de aandacht van de kinderrechter gekregen, stelt het EHRM met ongenoegen vast: 'De uitspraak [van de rechtbank Grenada] is beperkt tot technische rapportage, zonder enige nauwkeurigheid, en de constatering dat moeder er niet in is geslaagd het bewijs te leveren dat zij competent is als opvoedster van haar kind'. Artikel 8 is geschonden. De staat moet moeder €30.000 betalen aan immateriële schadevergoeding.

Instantie: Europees Hof voor de Rechten van de Mens

Datum uitspraak: 18-06-2013

Zaaknummer: 28775/12

RECHTSPRAAK

Gronden voor ondertoezichtstelling en uithuisplaatsing nog immer aanwezig nu ouders de kinderen aan het zicht van hulpverlening onttrekken door naar onbekende bestemming in Duitsland te vertrekken

Bij de beschikking waarvan beroep heeft de kinderrechter het verzoek van BJZ tot verlenging van de ondertoezichtstelling en machtiging tot uithuisplaatsing afgewezen. De ouders hebben de minderjarigen tijdens een begeleid contact meegenomen naar een onbekende bestemming in Duitsland. De ouders hebben de kinderen hiermee aan het toezicht van de gezinsvoogden onttrokken en er is in het geheel geen zicht op de situatie van de kinderen. De kinderrechter heeft overwogen dat niet is gebleken dat de ernstige bedreiging in de ontwikkeling van de minderjarigen is afgenomen c.q. opgeheven en dat die bedreiging zelfs zal kunnen zijn toegenomen, nu de minderjarigen van alle voor hen belangrijke sociale en medische voorzieningen lijken te zijn verstoten. De kinderrechter heeft de gronden voor een ondertoezichtstelling en uithuisplaatsing derhalve nog immer aanwezig geacht, maar heeft de verlengingsverzoeken toch afgewezen, omdat bij een verlenging de situatie van abstinentie van hulpverlening en voorzieningen voor hen voortduren hetgeen volgens de kinderrechter, gelet op de geconstateerde zorgen, niet in het belang van de kinderen wordt geacht. BJZ is van deze beschikking in hoger beroep gekomen. Het hof acht het feit dat de minderjarigen ondergedoken zitten en de ouders zich onttrekken aan elke contact met de jeugdbescherming – en hulpverleningsinstanties, evenals de rechtbank, schadelijk voor de minderjarigen. De kinderen gaan al geruime tijd niet meer naar school en houden zich onder andere schuil onder erbarmelijke omstandigheden. De kinderrechter heeft de verwachting uitgesproken dat de ouders hun verantwoordelijkheden weer zouden oppakken, echter ook na de beschikking waarvan hoger beroep hebben de ouders op geen enkele wijze duidelijkheid verschaft over de opvoedings- en leefsituatie van de kinderen. De ouders hebben geen enkel stuk overgelegd waaruit zou blijken dat de zorgen omtrent de minderjarigen niet langer zouden gelden. Zij hebben evenmin laten zien dat de minderjarigen weer toegang hebben tot hulpverlening en andere sociale en medische voorzieningen die zij nodig hebben in het belang van hun ontwikkeling. Gelet hierop en op het feit dat er inmiddels ruim negen maanden geen zicht is

op de minderjarigen , concludeert het hof dat de gronden voor ondertoezichtstelling en uithuisplaatsing nog immer aanwezig zijn. Het hof is van oordeel dat, teneinde de nog immer aanwezige ernstige bedreiging van de zedelijke en geestelijke belangen van de minderjarigen of hun gezondheid af te wenden hulp in het kader van een ondertoezichtstelling geboden is. Daarnaast acht het hof de uithuisplaatsing van de minderjarigen noodzakelijk in het belang van hun opvoeding en verzorging. Het hof gaat derhalve over tot vernietiging van de bestreden beschikking en wijst het verzoek tot verlenging van de ondertoezichtstelling en uithuisplaatsing alsnog toe.

Datum uitspraak:

Zaaknummer:

RECHTSPRAAK

Sophia en Doris Povse/Oostenrijk

Samenloop EVRM met Brussel IIbis Verordening

Heeft de rechter, door onmiddellijke terugkeer van een kind te bevelen op grond van de Brussel IIbis Verordening, artikel 8 EVRM geschonden? Een Oostenrijkse vrouw (hierna: moeder) woont een tijdje in Italië samen met een Italiaanse man (vader) en baart hem een kind. Niet lang na de geboorte komt de relatie tot een einde en vertrekken moeder en kind naar Oostenrijk. Vader maakt onverwijld een verzoek gericht op onmiddellijke terugkeer van het kindje aanhangig, op de voet van artikel 11(8) van de Brussel IIbis Verordening. De rechtbank Venetië beveelt terugkeer van het kindje samen met haar moeder en een bezoeksregeling voor de vader of, indien de moeder afziet van terugkeer naar Italië, terugkeer van het kind naar de vader toe. Toen moeder geen gevolg gaf aan deze uitspraak, heeft de rechtbank in een latere uitspraak bevolen dat uitsluitend vader het gezag heeft en dat het kind terug naar hem in Italië moet worden gebracht. Moeder stelt dat terugkeer niet in het belang is van het kind. Zij gaat in niet beroep tegen de Italiaanse beslissingen maar begint een procedure in Oostenrijk. Ook de Oostenrijkse rechters bevelen dat het kind terug naar Italië moet. Bij het EHRM stelt de moeder dat artikel 8 is geschonden. Het EHRM stelt vast dat de verplichting tot terugkeer van moeder en kind of het kind alleen naar Italië een inmenging is in het familie- en gezinsleven van de moeder. Was de inmenging noodzakelijk in een democratische samenleving? De Oostenrijkse regering stelt dat zij slechts haar internationale verplichtingen onder de Brussel IIbis Verordening heeft nageleefd en dat dit moet worden aangemerkt als een 'vergelijkbare verplichting' als de verplichtingen onder het EVRM. Hierdoor zou er geen schending van artikel 8 EVRM kunnen zijn. Het EHRM verwijst naar zijn eerdere uitspraak over samenloop van internationale verplichtingen in de zaak EHRM 30 juni 2005 nr. 45036/98 (Bosphorus Hava Yolları Turizm ve Ticaret Anonim Şirketi/Ierland) en EHRM 6 december 2012, nr. 12323/11 (Michaud/Frankrijk). Het EHRM overweegt dat de bescherming van grondrechten door het rechtsstelsel van de Europese Unie vergelijkbaar is met het stelsel van het EVRM, zowel wat de materiële bescherming betreft als de mechanismen. Om deze reden neemt het EHRM aan dat naleving door Oostenrijk van de Brussel IIbis Verordening in principe inhoudt dat Oostenrijk ook het EVRM heeft nageleefd. Het EHRM overweegt daarbij dat artikel 11(8) Brussel IIbis Verordening de lid-Staat geen

beoordelingsmarge laat: de Oostenrijkse rechter had ook geen andere keuze dan het terugkeerbevel van de Italiaanse rechter ten uitvoer te leggen. Het EHRM verwierpt het argument van moeder dat zij hierdoor verstoken blijft van bescherming tegen schending van haar door artikel 8 EVRM beschermde rechten. Zij kan rechtsmiddelen aanwenden bij de Italiaanse rechter (hetgeen ze tot nu toe heeft nagelaten). Mocht ze de mening toegedaan dat de Italiaanse rechter uiteindelijk haar 'artikel 8' rechten heeft geschonden, kan ze een klacht indienen tegen Italië bij het EVRM. De klacht is daarom niet-ontvankelijk.

Instantie: Europees Hof voor de Rechten van de Mens

Datum uitspraak: 18-06-2013

Zaaknummer: 3890/11

RECHTSPRAAK

Eremia/Moldavië

Staat moet doortastend optreden wanneer kinderen getuige zijn van partnergeweld

Klaagsters zijn een moeder en haar twee minderjarige dochters. Zij klagen erover dat de staat onvoldoende heeft gedaan om hen tegen hun gewelddadige echtgenoot en vader te beschermen. Voor wat de plicht om de partner te beschermen betreft wordt verwezen naar de niet-ontvankelijkheidsbeslissing van het EHRM van 23 oktober 2012, nr. (Irene Wilson/VK), BJN 122147. De vernieuwing in deze zaak is gelegen in de verplichting van de staat jegens de twee kinderen. De twee adolescente dochters waren regelmatig getuige aan de afranseling van hun moeder – en zelfs van een beweerdelijke poging om haar te verstikken – door hun vader. Hierdoor liepen de dochters psychologische schade op. De autoriteiten namen enige actie, maar zonder resultaat. Het verzoek om echtscheiding van de moeder bleef eindeloos aanhangig. De rechter legde een 'blijf uit mijn buurt'-verbod op, maar dit was niet effectief om de dader weg te houden en werd ook niet tenuitvoergelegd. De dader mocht zijn functie als politieagent ook voortzetten! De strafrechtelijke vervolging werd – ondanks pogingen van de kant van de dader om deze door middel van geweld te belemmeren – wel doorgezet. Maar de rechter bleek bereid de zaak gedurende een jaar te seponeren om af te wachten of de dader zijn gedrag zou verbeteren. De dochters klaagden bij het EHRM dat zij onderworpen waren aan verbaal geweld en getuige waren van geweld jegens hun moeder waartegen ze haar niet konden beschermen. Het EHRM oordeelt dat de tekortkoming in de bescherming van de moeder een schending van artikel 3 EVRM oplevert. Bovendien hadden de autoriteiten haar situatie gebagatelliseerd, bijvoorbeeld door haar te adviseren om aan verzoening met haar man te werken. Een maatschappelijke werkster stelde dat klaagster: 'Niet de eerste noch de laatste vrouw was die door haar man in elkaar werd geslagen'. Het EHRM stelde in dit verband schending van artikel 3 jo 14 EVRM, vanwege de discriminatoire houding van de autoriteiten (EHRM 9 juni 2009, nr. 33401/02 (Opuz/Turkije)). Het EHRM besprak de tekortkomingen ten aanzien van de dochters in het licht van artikel 8 EVRM. Omdat de staat op de hoogte was van zowel het feit dat de dochters getuige waren van de afranselpartijen als de schade die hun hierdoor werd berokkend was artikel 8 EVRM geschonden. De hierboven vastgestelde tekortkomingen jegens de moeder waren eveneens relevant voor de beoordeling van de klacht

van de dochters. De staat werd veroordeeld om aan de moeder €15.000 te betalen voor immateriële schade.

Instantie: Europees Hof voor de Rechten van de Mens

Datum uitspraak: 28-05-2013

Zaaknummer: 3564/11

RECHTSPRAAK

Garnaga/Oekraïne

Regels over naamswijziging moeten duidelijk zijn en weigering naamswijziging mag niet zonder rechtvaardiging

Klaagster wilde haar patroniem laten wijzigen. Gedurende vele jaren woonde ze met haar moeder en stiefvader. Ze wilde haar patroniem – haar middelste naam die van de voornaam van haar biologische vader was afgeleid (Volodymyrivna) - laten wijzigen in een naam die van de voornaam van haar stiefvader (Yuriyivna) was afgeleid. De Oekraïense autoriteiten stonden dit niet toe. Volgens de wettelijke regels zou wijziging slechts mogelijk indien haar biologische vader zijn naam zou veranderen. Het EHRM oordeelde dat artikel 8 EVRM was geschonden. De regels voor de beoordeling van een wijzigingsverzoek waren niet duidelijk. Het was niet eens duidelijk of de wettelijke regeling waarop de autoriteiten hun weigering steunden daadwerkelijk van toepassing was op klaagsters situatie. Wellicht was er sprake van een verkeerde wetsinterpretatie. Ook opperden de autoriteiten geen rechtvaardiging voor de weigering in klaagsters geval – te denken valt bijvoorbeeld aan het belang van de staat bij een accurate naamregistratie. Waarom was wijziging van een patroniem aan banden gelegd, terwijl wijziging van een voor- of achternaam naar eigen inzicht kon geschieden? Er werd geen rekening gehouden met het door artikel 8 beschermde belang bij de wijziging – waarbij zowel familie- als privé leven gemoeid was – te weten de bevestiging van haar band met haar stiefvader. Er was daarom geen verdragsconforme belangenafweging en dus een schending van artikel 8.

Instantie: Europees Hof voor de Rechten van de Mens

Datum uitspraak: 16-05-2013

Zaaknummer: 20390/07

RECHTSPRAAK

Sabine Boeckel en Anja Gessner-Boeckel/Duitsland

Vrouwelijke partner van geboortemoeder heeft geen recht om als ouder in geboorteakte te worden opgenomen

In de relatie tussen klagsters - twee lesbiënnes die hun partnerschap hebben laten registreren – is een kind geboren. De vrouwelijke partner van de geboortemoeder van het kindje heeft het kind geadopteerd. Vervolgens verzoeken zij de ambtenaar voor de burgerlijke stand (abs) om het geboorteregister aan te passen bij wijze van rectificatie. Waar normaal gesproken de naam van de juridische vader zou staan, zou de naam van de vrouwelijke partner komen. De abs weet toch niet of de juridische vader echt de biologische vader is, stellen klagsters. Het kind wordt anders behandeld dan een kind geboren in een huwelijk. De abs weigert het verzoek en hun beroep – en ook hoger beroep – wordt afgewezen. Het Bundesverfassungsgericht verklaart hun constitutionele klacht niet-ontvankelijk. Het EHRM sluit zich hierbij aan. Bij het EHRM stellen klagsters dat artikel 8 jo. 14 EVRM zou zijn geschonden. De regels betreffende ouderschap met betrekking tot geregistreerde partners zouden onvoldoende uitgewerkt zijn. Dat klagsters aangewezen zijn op adoptie om het moederschap van de vrouwelijke partner te regelen zou in strijd zijn met het belang van het kind. Het EHRM heeft moeite met de stelling dat klagsters ‘slachtoffer’ zijn in de zin van het EVRM, maar is bereid om dit aan te nemen. Het EHRM verwijst naar zijn vaste rechtspraak (o.a. EHRM 15 maart 2012, 25951/07 (Gas & Dubois/Frankrijk) BJN 120958), waaruit blijkt dat de staat bij de vaststelling van regels over lesbisch ouderschap beoordelingsruimte heeft. Wat de discriminatieklacht betreft is het EHRM van oordeel dat klagsters situatie niet vergelijkbaar is met de situatie van een gehuwde man en vrouw. Terwijl in dat laatste geval sprake kan zijn van biologisch ouderschap, is dit in klagsters situatie geheel uitgesloten. Het EHRM merkt hierbij op dat er geen sprake is van transseksualiteit of draagmoederschap. De klacht is niet-ontvankelijk.

Instantie: Europees Hof voor de Rechten van de Mens

Datum uitspraak: 07-05-2013

Zaaknummer: nr. 8017/11

RECHTSPRAAK

Ageyevy/Rusland

Herroeping adoptie onvoldoende onderbouwd en schending privacy van adoptiefouders

In 2008 adopteren klagers (de heer en mevrouw A) een jongen en een meisje, geboren respectievelijk in 2005 en 2006. Op 20 maart 2009 loopt het jongetje ernstige brandwonden op en moet naar het ziekenhuis. De autoriteiten vermoeden mishandeling en 9 dagen later worden beide kinderen uit huis geplaatst. Ze wonen sindsdien in een kindertehuis. Gedurende vijftien maanden hebben klagers geen omgang met de kinderen. Vanaf 3 juni 2010 bezoeken ze de kinderen wekelijks. Klagers komen op tegen de uithuisplaatsing, maar deze is bevestigd in april 2009. In juni 2009 worden de adopties van beide kinderen herroepen door de rechtbank. Tijdens het ziekenhuisverblijf van het jongetje verschaft het ziekenhuispersoneel journalisten de mogelijkheid om foto's van hem te maken. Er is uitgebreid aandacht voor de zaak en in verschillende artikelen worden klagers met naam en toenaam genoemd en veel verweten, waaronder ziekte, dronkenschap en wreedheid. De artikelen hadden o.a. koppen zoals: 'Gestapo-moeder' 'Moeder met duivels hart'. Klagers verzoeken de autoriteiten om strafrechtelijk onderzoek te doen naar het prijsgeven van het feit dat hun kinderen geadopteerd zijn. Dit onderzoek is nog aanhangig. Ook maakte de moeder een procedure aanhangig wegens laster tegen een van de uitgevers, maar tevergeefs. De heer A. werd vervolgd voor verschillende strafbare feiten, maar werd vrijgesproken. Mevrouw A. is veroordeeld voor nalatigheid in haar zorg van minderjarigen en voor het (actief) berokkenen van schade aan de gezondheid van de jongen. Het EHRM oordeelt dat de spoeduisplaatsing van de twee kinderen geen verdragsschending met zich brengt. Het EHRM stelt echter wel 5 schendingen van artikel 8 EVRM vast. Dat het feit dat de jongen brandwonden opliep in het huis van zijn ouders aanleiding geeft tot uithuisplaatsing vindt het EHRM begrijpelijk. Bovendien hebben klagers rechtsmiddelen kunnen aanwenden en zijn ze in de procedures – in twee instanties – vertegenwoordigd door een advocaat. De herroeping van de adoptie kon daarentegen niet door de beugel. Het onderzoek naar de feiten die de grondslag zijn voor de herroeping is 'manifest oppervlakkig', oordeelt het EHRM, de conclusies 'niet overtuigend' en 'te vérstrekkend'. Door de autoriteiten is vastgesteld dat de kinderen aan verschillende ziektes lijden, terwijl klagers verantwoordelijkheid daarvoor

echter niet onderzocht werd. Beide kinderen hadden immers gezondheidsproblemen voor dat ze bij klagers kwamen. Bovendien werd er geen aandacht geschonken aan de kwaliteit van de warme banden tussen klagers en de kinderen en evenmin aan de gevolgen voor de kinderen van de langdurige scheiding van klagers. Het EHRM was niet te spreken over het feit dat artsen en verplegers foto's van de jongen hadden genomen en deze tezamen met vertrouwelijk medische gegevens aan een medewerker van de Doema en aan journalisten hadden verstrekt. Dit alles geschiedde zonder klagers te informeren, laat staan hun toestemming te vragen en onder het gezag van het Departement voor gezondheidszorg in Moscou en valt daarom de Staat aan te rekenen. Omdat er voor genoemde handelingen geen wettelijke grondslag bestond, was artikel 8 EVRM geschonden (niet 'voorzien bij wet'). Het EHRM stelde ook een schending van artikel 8 EVRM vast wegens het inadequaat onderzoeken van de klachten van de moeder over het in de openbaarheid brengen van het vertrouwelijk feit dat haar kind geadopteerd was. Voorts was artikel 8 EVRM geschonden doordat in de door moeder gevoerde procedure wegens laster de rechters geen aandacht schonken aan de mogelijkheid dat zij zich wellicht niet schuldig had gemaakt aan de haar ten laste gelegde feiten. De strafrechtelijke procedures ware ten tijde van de procedure inzake laster immers nog aanhangig. Ook is artikel 8 geschonden omdat klagers gedurende 15 maanden geen omgang hebben gehad met de kinderen. De Staat moet uit hoofde van immateriële schade € 25.000 betalen aan de heer A. en € 30.000 aan mevrouw A.

Instantie: Europees Hof voor de Rechten van de Mens

Datum uitspraak: 18-04-2013

Zaaknummer: 7075/10